

Bir Sorunun Cevabı

Soru: *Biliyoruz ki Türk Ordusu ve Türk Hükümeti, birbirlerine zıt iki taraftır. O halde, bu ikisi Irak'taki Kürdistan İşçi Partisi'ne [PKK] karşı askerî operasyon kararında nasıl ittifak etmişlerdir? Bilindiği gibi bu operasyon, -Türk Hükümeti ile Birleşik Devletler arasındaki sıcak ilişkiler nazar-ı itibara alınır- Türk Hükümeti için bir sıkıntı olarak durduğu bir sırada Ordunun, -genel olarak Irak'ın, özel olarak Kürdistan bölgesinin işgâlcisi olan- Amerika karşısındaki kozlarını artıracaktır. Ayrıca Erdoğan Hükümeti için sıkıntının böylesine arttığı bir sırada, Amerikan Kongresi [Temsilciler Meclisi'nin Dış İlişkiler Komitesi] Ermeni Soykırım Yasa Tasarısını neden kabul etmiştir?*

Cevap: Cevabın vâzih olması için; PKK'nın, Türk Ordusu'nun ve mevcut Türk Hükümeti'nin vâkıalarının bilinmesi kaçınılmazdır.

PKK'ya ve Ordu ile Hükümet karşısındaki rolüne gelince; PKK, 1979 yılında kuruldu. Fakat fiilen bârizleşmesi, Özal dönemi [1983-1993] esnasında, 1984 yılında Amerika'nın direktifi ile oldu. Zîra o zaman Ordu'ya karşı ilk eylemini [Türkiye'nin doğusunda bir Kürt şehri olan] Siirt'te gerçekleştirdi. Bundan kasıt, askerî açıdan Özal'ın "ağır silahlar ile donatılmış polis güçleri" inşâ etme baskısı ile eşzamanlı olarak, güvenlik açısından Ordu üzerinde baskı yapmaktır. Nitekim bu, Özal döneminde, dönemi bitinceye kadar devam etti. Ardından Ordu, emniyet teşkilatına ait ağır silahlara el koydu.

PKK'nın durumu bu ekseninde, Türk Ordusu'na karşı Amerika'nın elindeki bir güvenlik silahı olarak devam etti, 1997 ilâ 1998 yılları arasında meydana gelen; 28 Şubat 1997 Hareketi, sonra yılların İngiliz adamlarından olan Ecevit'in Haziran 1997'de kurulan Hükümeti ve 1998'de PKK'ya desteğinden ötürü Suriye'yi sert bir dille tehdit etmesi şeklindeki olaylar silsilesine kadar... Nihâyet Amerika, maslahatının, yeni Türk Hükümeti üzerinden Türk Ordusu ile anlaşmaya gitmesinde olduğunu gördü. O zaman Türkiye'deki askerî ve siyâsî otoritenin aynı cinsten hale gelmesi dolayısıyla, "askerî" bir örgüt olarak PKK'dan vazgeçerek ve Suriye ile yaşanan krizi sona erdirerek yeni Türk Hükümeti üzerinden Ordu ile pazarlığa oturmaya karar verdi ki Suriye üzerindeki nüfûzu sarsılmasın. Öyle de oldu. Zîra bunun Suriye üzerine yansımaları Türkiye ile Suriye arasında uzlaşma görüşmeleri icra edilip 1998 yılı Ekim ayında Adana Mutâbakatı'nın imzası ile taçlandırıldı. Bu mutâbakata göre Suriye, PKK'ya verdiği desteği durdurmayı, Abdullah Öcalan'ı kovmayı ve Suriye'deki diğer liderlerden birkaçını Türkiye'ye teslim etmeyi kabul etti.

Ve Öcalan, Rusya'ya gitmek üzere Suriye'den çıktı, ancak sığınma talebi reddedildi. Ardından Yunanistan'a, sonra İtalya'ya gitti, nihayet Kenya'ya yerleşti. Türk Ordusu'na bağlı bir özel kuvvetler birliği, oraya gidip Amerikan istihbâratının tertibi ile onu oradan teslim aldı.

Ondan sonra Amerika, 2002 yılında Erdoğan'ı ve partisini iktidara taşımayı başarıncaya kadar Türkiye'de siyâsî, popülist, demokratik vesâire çalışmalar ile faaliyet gösterdi.

PKK ise parçalandı: yeni Amerikan çalışma yöntemine göre, yani siyâsî çalışma ile seyreden Osman Öcalan liderliğindeki kesim ve İngilizlerin tahakküm ettiği kesim. Seyrinde, eğitiminde ve liderliğinde açık Yahudi tesiri bulunan bu kesim, Türk Ordusu'nun kanatları altına girdi. Nitekim Amerikan yanlısı Erdoğan Hükümeti aleyhine karışıklıklar çıkarmada ve kezâ her ne zaman lüzum hâsıl olursa, karışıklıkları sona erdirmek bahanesiyle varlığını dayatmak üzere Ordu'ya haklılık kazandırmada kullanılıyordu. İşte böylece, bilhassa AKP Hükümeti döneminde PKK'ya yönelik Amerikan politikası, Kürt meselesinin siyâsî bir mesele olmasıdır. Bilhassa AKP Hükümeti döneminde PKK'ya yönelik İngiliz politikası ise, Kürt meselesinin bir güvenlik meselesi olmasıdır, yani Adana Mutâbakatı'ndan sonraki durumun tersinedir. İşte bu, PKK'nın İngilizci kanadının başlattığı şu andaki silahlı eylemleri açıklamaktadır.

Türk Ordusu'na gelince; O, Hilâfet'i yıkmaya yönelik İngiliz plânlarını infâz ettiğinden beri, Mustafa Kemâl'in icâdıdır. Nitekim o, liderliği ve kültürü bakımından orduyu, hem İngiliz'e ve politikasına bağlılık, hem de fikirleri ve hatta duyguları ile İslâm'a savaş üzerine inşâ etmeye

azmetti ve üzerlerinde herhangi bir İslâm'a ihtiram emâresi gördüğü mensuplarını tasfiye etmede her tür vahşi üslupları kullandı. Ordu içerisinde kalmak ve terfi etmek isteyen ordu mensuplarının İslâm'a ihtirâmını bozmakla yetinmedi, hatta bu ordu mensuplarının hanımlarının ve akrabalarının bile İslâm'a ihtiramlarını değerlendirmeye aldı.

İşte böylece Ordu, gerek Laiklik üzerine, gerekse İngiliz'e ve politikasına sadâkat üzerine kurulmuş oldu. Öyle ki kendisini, Mustafa Kemâl'in belirlediği gibi Cumhuriyet'in temel niteliklerinin koruyucusu saydı ki bunlar, önceki iki temel hatta dayalıydı: Laiklik ile İslâm'a karşı savaş ve İngiltere'ye sadâkat! Bunun içindir ki Ordu kendisini, bu iki cürümün emîn bekçisi ilân etti.

Amerika, ülkenin dizginlerini tutan etkin kuvvet olarak gördüğü Ordu'ya sızarak Türkiye'ye nüfuz etmek üzere ciddiyetle uğraştı. Ama beceremedi. Zîra Ordu, Mustafa Kemâl'in "İngiliz" ekolünden mutmaindi. Amerikan uşakları kırmızıçizgileri aşmak şöyle dursun, sarı çizgileri aştıkları veya onlara yaklaştıkları zamanlarda bile Amerika her seferinde, Ordu'nun darbe yoluyla yönetimi kilitlemesi ile karşılaştı. Ordu'nun 1960, 1971, 1980 ve 1997'de yaptığı darbeler böyle gerçekleşti ve her seferinde gerekçeleri, İngilizci Laik rejimin muhâfazası oldu.

Türk Hükümeti'ne gelince; onun kuruluşunda ve inşâsında Amerika'nın çok emekleri oldu. Tâ ki 2001 yılı Ağustos ayında kurulmasından itibaren, liderliğini Amerika'nın adamları olan Erdoğan ve Abdullah Gül'ün üstlenmesiyle birlikte AKP içerisinde müessir bir ağırlık kazanabildi.

Bundan sonra Erdoğan'ı iktidara ulaştırma senaryosu işlemeye başladı. Amerika, 2001 yılında Türkiye Merkez Bankası'ndan 5 ilâ 7 milyar dolar kadar para çekti. Zîra temelleri Özal döneminde atılan ekonomik ayrıcalıklar, Amerika'nın bu operasyonu kolay ve basit bir şekilde yapabilmesini sağladı. Bunun üzerine ekonomik bir sarsıntı baş gösterdi, insanlar Türk Lirası'nın alım gücünün şiddetli bir şekilde düşmesinden dolayı yakınmaya başladı. İnsanların Ecevit ve hükümetine yönelik öfkesi daha da kabardı.

Bu sırada Amerika, Yılmaz'ın partisi ile Ecevit'in partisinin koalisyon ortağı, küçük bir parti olan Devlet Bahçeli liderliğindeki Milliyetçi Hareket Partisi'ne sızmayı başardı ve ona, erken seçim yapılmasını ve seçimlerin yapılmaması halinde istifa etmekle tehdit etmesini telkin etti. Böylece 3 Kasım 2002'de erken seçimlerin yapılacağı ilan edildi ve Adalet ve Kalkınma Partisi, bilhassa seçim propagandasında Laiklik ile biraz İslâmî dokuyu katıştırması sayesinde seçimlerde ezici bir başarı elde etti. Lâkin bu İslâmî vurgunun azlığa rağmen, Laik Ordu'nun ve İslâm'a saldıran Kemalistlerin düşmanlığına karşıtlığı nedeniyle Müslümanların genelinin oylarını cezbedebildi. İşte böylece seçimleri kazanıp Meclis çoğunluğu sağlayabildi. Ardından tek başına hükümeti kurdu.

Erdoğan, Amerika ile bağlantıları güçlendirmek ve İngiliz nüfûzunu, bilhassa Ordu'nun nüfûzunu zayıflatmak üzere çizilmiş plânı uygulamaya koyuldu. Eylemlerinden ilki; Millî Güvenlik Kurulu'nun [MGK] yönetime müdâhale yetkisini daraltmak üzere Meclis'e bir yasa tasarısı sunmak oldu. Kezâ kurul, asker ve sivil üyeler karışımı hale geldi ve Ordu bu yüzden sıkıntıya düştü. O kadar ki önceki 28 Şubat Hareketi gibi müdâhale etmek için kullanabileceği bir güvenlik zâfiyeti oluşturmak üzere 2003 yılı sonlarındaki İstanbul patlamalarının arkasında "askerin" bulunduğu, ancak bunda başarılı olamadıklarına dair bazı haberler sızdırıldı. Son senelerde ise Erdoğan Hükümeti, Türk Hükümeti ile Birleşik Devletler Hükümeti arasında bir ortak vizyon belgesinin, 05.07.2006'da Abdullah Gül ve Condoleezza Rice tarafından imzâlanmasına yöneldi. Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nın resmî web sitesinde yer alan 05.07.2006 tarihli basın açıklamasında, belgeden sadece genel hatlarıyla şöyle bahsediliyordu: *"Bölgesel ve küresel hedeflerde aynı değerleri ve idealleri paylaşıyoruz: barış, demokrasi, özgürlük ve refahın ilerletilmesi."*

İşte şimdi, PKK'nın, Türk Ordusu'nun ve mevcut Hükümet'in bu vâkıaları idrâk edildikten sonra, süregelen olayların, birdenbire meydana gelen olaylar olmadığı anlaşılabilir. Nitekim Ordu, arzusuna uymayan hükümetleri darbeler ile değiştirme imkânını kaybettikten sonra bunları alışkanlık haline getirdi. Ordunun darbeler yapma imkânının zayıflamış olması onu, -bilhassa Ordu'nun kırmızıçizgi saydığı hususların üzerine gittiği zaman- ya istifaya zorlamak ya da geri

adım attırmak üzere Erdoğan Hükümeti'ni sarsmak maksadıyla güvenlik açısından gidişâtı bozmaya kast etmeye yöneltti.

Meydana gelen son olayları tahlil etmek üzere ele almadan evvel, iki mühim hususu hatırlatıyoruz:

Birincisi: Hâlihazırdaki Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın vâkıası: Büyükanıt, Ordu'daki İngiliz adamlarındandır. Hatta Ordu'nun önceki kuvvetine ve hegemonyasına kavuşması hususunda İngilizci Laiklerin kendisine büyük ümitler bağladığı şâhinlerdendir. Bundan ötürü Genelkurmay, Yüksek Askerî Şûrâ [YAŞ] toplantısının -böylesi durumlarda mutad olduğu gibi- 04.08.2006'da tamamlanmasından sonra yayınlaması gereken ilgili kararı, Yüksek Askerî Şûrâ, 01.08.2006'da önceden yayınlayıp onun tayin edilmesinde tez davrandı. Zîra General Büyükanıt'ın tâyininin, Yüksek Askerî Şûrâ toplantısının 04.08.2006'da tamamlanmasından sonra onaylaması için Başbakan'a gönderilmesi gerekiyordu. Ancak generallerin bu hususta acele etmeleri, Erdoğan'ın son anda bir karşı hamle tezgâhlamasından korkmalarının bir sonucuydu.

Nitekim generaller, bakanların çoğunun Ankara dışında olmalarına ve Meclis'in yıllık tatile girecek olmasına ilâveten, Erdoğan'ın yurtdışı gezisini, Lübnan krizini bahane ederek, Bakanlar Kurulu'nun toplanmasını engelleyecek bir şekilde uzatmasından ve tüm bunların da General Büyükanıt'ın tâyin kararına ilişkin onayın uzamasına ve gecikmesine yol açmasından korktular. Çünkü Malezya'daki İslâm Konferansı Örgütü toplantısına katılmak üzere 2 Ağustos'ta Türkiye'den ayrılacak olan Erdoğan, General Büyükanıt'ın tayin kararını onaylamayı geciktirmek üzere yurtdışı gezisini uzatmak niyetindeydi. Fakat generaller bunun farkına vardılar ve yurtdışı gezisine çıkmadan önce, yani 01.08.2006'da ve Yüksek Askerî Şûrâ'nın 04.08.2006'da kararını yayınlamasından önce, Erdoğan'ı bu kararı onaylamaya zorladılar.

Gerçekten de Türkiye'deki İngilizci Laik çevreler, Büyükanıt'ın gelişini büyük bir hararetle bekliyorlardı. Bunun içindir ki Büyükanıt'ın Ağustos 2008'e kadar sürecektir iki yıllık Genelkurmay Başkanlığı döneminin, Erdoğan için zorlu bir dönem olacağı ve muhtemel çatışmanın şiddetine göre AKP Hükümeti'nin seyrinin aksamasına neden olacağı bekleniyordu.

Mâlumdur ki bu general, İslâm'a, diğerleri gibi hatta daha beter şiddetli bir düşmanlık beslemektedir. Nitekim dönemine, Türk Silahlı Kuvvetleri'nden on yedi subayı "sicili bozuk" (disiplinsiz) diye kovmakla başladı. Çünkü onlar, disiplinsizlik [orduya elverişsizlik] gerekçelerinde geçtiği gibi, bazı İslâmî duygulara sahip idiler.

İkincisi: AKP Hükümeti, Amerikan politikası üzerinde ilerleyerek yasal düzenlemeler, demokratik gerekçeler vesâire ile ordunun yetkilerini daraltmakta azimlidir. Zîra ordu, Türkiye'deki İngiliz sütunlarından biridir. Onların yetkilerini sınırlandırmak ve otoriteyi fiilen Hükümet'e ait kılmak, tüm bunlar İngiliz nüfûzunu zayıflatırken, Amerikan nüfûzunu güçlendirmektedir.

Gerçekten Hükümet, bu yolda fiilî olarak ilerledi. Nitekim 2003 yılında Millî Güvenlik Kurulu'nun sekreterini Ordu'dan alıp sivilleştirirdi ve Ordu'nun Kurul'daki yetkilerini zayıflattı. Kezâ Anayasa Mahkemesi'nde Ordu'ya bağlı olanların sayısını azalttı... İşte böylelikle AKP Hükümeti, yasal düzenlemeler, demokratik gerekçeler vesâire ile ordunun yetkilerini daraltmakta kararlıdır.

Artık son olaylar ve Ermenilere ilişkin karar hakkındaki soruya cevap verebiliriz:

Son olaylara gelince; Erdoğan Hükümeti, anayasal reformlar konusunda belirgin bir ilerleme kaydetti. Bunların en bârizi, Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesidir. Nitekim İngilizci Ordu yanlısı Laiklerin [Atatürkçü çizginin] halka kendilerinden birini Cumhurbaşkanı seçtirme şanslarının oldukça zayıf olduğunun farkındadır. Oysa Ordu, bu makâma kendisi için önemli ve simgesel bir değer atfetmektedir. Kaldı ki bu anayasal reformlar, sırf Cumhurbaşkanı'nın seçimi ile sınırlı da değildir.

Ordu, bu adımı, aleyhine ölümcül bir darbe olarak gördü. Çünkü Ordu'nun, darbeler yoluyla hükümetleri değiştirme kudretinin azalması, Amerika ile Hükümet'in gerek atmosferleri "demokratikleşme" ve "darbe karşıtlığı" ile doldurmuş olmasından, gerekse Avrupa Birliği'ne üyelik müzâkerelerini, özgürlükleri, insan haklarını ... istismâr etmiş olmasından

kaynaklanmaktadır. Bu da koşulları, askerî darbeleri engeller yahut sınırlandırır hale getirmeye katkıda bulundu... Diyoruz ki Ordu'nun darbeler yoluyla hükümetleri değiştirme kudreti azaldı ve bunun için Ordu, güvenlik açısından gidişâtı bozmaya, yani PKK'ya karşı askerî eylemlere dönük ön hazırlıkları tezgâhlaymaya kast etti.

İşte böylece şu üç olay peş peşe geldi: 12 şahsın katli, sonra 13 askerin katli, sonra 21 Ekim'de [sabah haberlerine göre] 17 askerin katli, 16'sının yaralanması ve diğerlerinin kaçırılması. Bu olayların nasıl meydana geldiğini dikkatle inceleyenler için açığa çıkar ki askerî eylemleri tırmandırmak üzere ordunun bu işlerde parmağı vardır:

Birinci olaya gelince; aralarında köy korucularının ve ailelerinin bulunduğu bir minibüs otomatik silahlar ile tarandı. Bu operasyon 12 kişinin ölümüne yol açtı. Bu korucuların, alışılmışın aksine silahsız gezmeleri garipti. Çünkü onlar genelde silahsız gezmezlerdi. Bu da göstermektedir ki kurban edilmeleri için bu olayı tezgâhlayanlar, onları silahsız olarak gezdirenlerdir.

İkinci olaya gelince; bundan kısa bir süre sonra aynı bölgede [Şırnak şehrinde] meydana geldi ve 13 askeri ölümüne yol açtı. Oysa askerler, korumasız ve ağır silahlar ve donanımlar olmadan hareket etmezlerdi. Fakat onlar bu olayda, açık alanda yalnız idiler. Bu da onların topluca katledilmeleri ve saldırganlardan herhangi birine hiçbir zarar gelmemesi ile sonuçlandı. Onlar da benzer şekilde kurban edildiler!

Sonra 21 Ekim günü sabaha doğru Hakkari bölgesindeki son olay meydana geldi. Onlar da benzer şekilde korumasız olarak açık alanda yaklaşık kırk asker beraber hareket ediyorlardı. [Sabah haberlerine göre] uğradıkları saldırı sonucu 17'si katledildi, 16'sı yaralandı ve diğerleri kaçırıldı!

Tüm bunlar, mezkur olayların gidişâtı bozmak üzere şu üç maksatla tezgâhlandığına delâlet etmektedir: (1) anayasal reformların yürütülmesindeki kararlı seyri aksatmak, (2) Amerika ile Türk Hükümeti arasındaki sıcak ilişkiler bakımından, Amerika'nın Irak'ın işgâlcisi olmasından dolayı askerî açıdan PKK ile karşı karşıya kalan Hükümet'i sıkıntıya sokmak ve (3) halk ve kamuoyu önünde, Hükümet'in "vatandaşlarının" kanını hiçe saydığını izhâr etmektir.

İşte Ordu, Hükümet'in tezkere çıkarmaya yanaşmayıp ayak sürüdüğü, aksine konuyu askerî eylemden siyâsî eyleme çevirmeye çalıştığı bir sırada gerginliği böyle tırmandırmaya başladı. Bunun üzerine Bakanlar Kurulu toplandı ve gerektiğinde kullanılmak üzere sınır ötesi operasyon tezkeresini Meclis'e sevk etti. Meclis de tezkereyi kabul edip münâsip zamanı kararlaştırması için Hükümet'e sevk etti! Ayrıca komşu ülkeler ile görüşmeler hız kazandı... Son olarak da Erdoğan'ın, kriz karşısında benimsenecek nihâî tutumun ana hatlarını belirlemek üzere önümüzdeki ayın başında Washington'u ziyâret etmesi beklenmektedir.

Şu halde Hükümet'in gerçekleştirdiği siyâsî eylemlerin, patlak veren askerî eylemlerin ivmesini "deşarj" ettiğini söylemek mümkündür. Nitekim Hükümet, Amerika ile bir tertibe, Irak ile de bir anlaşmaya girerek Irak içerisinde kapsamlı bir askerî operasyon düzenlenmeksizin Hükümet'i başarılı gösteren ve dolayısıyla Ordu'nun gerçekleştirmek için gerilimi tırmandırmak istediği askerî operasyona karşı koyduğu bir sırada Hükümet'in, "Türk kanını umursamıyor" şeklindeki söylemler ile Türk halkı önünde sıkıntıya düşmemesini ve düşürülmemesini sağlayan sınırlı eylemlere sığındı.

Ve'l hulâsa:

1. İngiliz yanlısı Ordu'nun önceki gibi darbeler yapması zorlaşmıştır. Bunun için Amerikan yanlısı AKP Hükümet'i'ni, PKK kanadını kışkırtıp krizler türeterek askerî olarak sarısmaya çalışmaktadır. Bu da dâhilî olarak, Hükümet'in askerlerin kanını ve terör sahasının genişlemesini umursamadığını göstererek Hükümet aleyhine peş peşe krizler çıkarmak, hâricî olarak da bilhassa Amerika'ya ve Hükümet'e zorluk çıkarıp Ordu lehine tâviz vermeleri yada en azından Ordu'nun otoritesini daraltmaya yönelik "demokratik" reformların sürekliliğini engellemek içindir.
2. PKK konusunda süregelen hâlihazırdaki askerî kriz, işte bu bağlamdadır. Hükümet, bu çatışmayı askerî düzlemde siyâsî düzleme taşımayı başarmıştır. Bu da Millet Meclisi'ne nakletmesi, sonra milletvekillerinin muvâfakati ve münâsip koşullara göre bu kararın

Hükümet'in eline verilmesi ile olduğu gibi, Ordu'nun sınır ötesi operasyon doğrultusundaki ivmesini kaybettirecek şekilde, konunun komşu ülkeler ile müzâkerelere kaydırılması ile olmuştur.

3. Amerika, Ordu'nun peşinde olduğu maksadın farkındadır. Türk Hükümeti de bunun farkındadır. Bunun için Erdoğan'ın önümüzdeki ayın başındaki Washington ziyâreti; hedeflerini, Türk Hükümeti'ni Türk halkı önünde sıkıntıya sokarak yada sarsarak gerçekleştirmek isteyen Ordu'nun plânlarını devre dışı bırakacak münâsip genel hatların çizilmesi içindir.
4. Bu ziyâretin neticesinden beklenen; Irak Hükümeti'nin Türk Hükümeti'ne, bazı şahısların teslimine yada çok uluslu devletlerin sınırı gözetmesine yada PKK'nın silahlarını bıraktığını ilân etmesine ... dair bazı garantiler vereceğine muvâfakat etmesidir. Nitekim sınırlı bir askerî operasyon, devletlerarası düzeyde, Kuzey Irak'ın işgâlini delmek şeklinde tanınacak bir sonuca götürmeyecektir... Yani öyle tertibatlar düzenlenecek ki Erdoğan Hükümeti, zafer kazanmış, askerin kanı üzerinden pazarlık yapmamış ve terörizme ödün vermemiş, dahası keskin bir zafer gerçekleştirmiş olarak gösterilecektir!

Dolayısıyla Ordu, gidişâtı bozarak hedefini gerçekleştirmiş, Hükümet'i sarsmış yada onu düşürmüş olmayacaktır.

Bununla birlikte sorun, Ordu ile Hükümet arasında kalmaya devam edecektir. Ta ki ikisinden biri otoriteye egemen oluncaya kadar. Zîra yönetim, krizler ile sürdürülmedikçe hiçbir ülkede çift başlılık ile idâre edilmez.

5. Ordu, daha önceleri siyâsî ve askerî olarak fiilî kuvvet idi. Bundan ötürü Ordu'nun itibar ettiği kırmızıçizgilerin aşılması, hatta sarıçizgilerin aşılması halinde bile, hükümetleri değiştirmeye kalkıyordu. Bugün ise değişen mevcut realiteler sonucunda, kendisince istenmeyen hükümetleri zayıflatmak için krizler çıkarmakla yetinmektedir. Ama Irak içerisine kapsamlı bir operasyon düzenlemede başarısızlığa uğrasa dahi, bundan vazgeçmeyecek ve topu tekrar almak için her fırsatı kollamayı sürdürecektir.

İşte böylece, çatışmanın, ülke içindeki güçlerin "işbirliği" yaptığı dışarıdaki büyük devletlerce yönetilmesinden ötürü, bu çatışan tarafların siyâsî ve maddî kuvveti, ülkenin gemisinin, dinen ve kabaran dev dalgalar içerisinde yalpalayan rotasına tahakküm edecektir ve görünür gelecekte geminin dümenine tek bir kaptanın bütünüyle tahakküm etmesi zorlaşacaktır.

Bunun içindir ki bu krizler, bu taraflardan herhangi biri için oluşacak elverişli koşullar ekseninde peşi sıra gelmeye devam edecektir.

Amerikan Temsilciler Meclisi'ne bağlı Dış İlişkiler Komitesi'nin 1915 yılında Ermenilerin başına gelen hadisenin "soykırım" olduğuna ilişkin kararına gelince; bu kararın, Amerika ile Hükümet arasındaki sıcak ilişkiyi bile bile, Türk Ordusu'nun, Irak işgâlcisi Amerika ile birlikte Hükümet'i sıkıntıya sokmak için faaliyete geçirdiği krize denk geldiği doğrudur. Dolayısıyla bu kararın, Türk Hükümeti için münâsip olmayan bir vakitte geldiği de doğrudur.

Velâkin konunun incelenmesi sonucu aşağıdaki hususlar açığa çıkar:

1. Batılı devletlerce ve bilhassa Amerika tarafından bilinmektedir ki Demokrat ve Cumhuriyetçi politikacılar, Başkan'ın görevdeki üçüncü yılının ortasından itibaren birbirlerinin "skandallarını" ifşa etmeye ve her bir taraf öteki tarafı sıkıştırmaya başlar. Her iki taraf da ellerinden gelen her şeyi karşı tarafı sıkıntıya sokmak için istismar etmeye uğraşır. Bu durum, Demokratların Irak'a yönelik politikalarında açıktır. Nitekim bu hususta, Cumhuriyetçi üyeleri Temsilciler Meclisi'nde sıkıştırmaktadırlar. Oysa mâlumdur ki yönetimde onlar olsaydı, esâsî meselelerde Bush'un politikasından pek farklı davranmazlardı.

İşte böylece, Başkan'ın görev süresinin bitmesine bir buçuk yıl kala, Başkanlık seçimlerinin önceki dönemlerinden beri seçime yönelik olarak birbirleri ile "takışmaya" alışmışlardır.

2. Temsilciler Meclisi Başkanı Nancy Pelosi, son Kongre seçimleri sırasında, Ermeni lobisine bu karar tasarısının kabulünü vaat etmiştir.

3. Bu tasarı, Amerikan dış politikası ile çelişmektedir. Bu da önceki Amerikan Dışişleri Bakanlarını, Temsilciler Meclisi gündemine getirilmemesi için ortak bir mektup hazırlayıp Nancy Pelosi'ye yollamaya sevk etmiştir. Dahası bu, Yeni Muhâfazakârların [Bush Yönetimi'nin] politikası ile de çelişmektedir. Zîra Bush, sözde "Ermeni soykırımı"nın anıldığı geçen 24 Nisan'a denk gelen bu husustaki konuşmasında, meydana gelen olayı "soykırım" (genocide) olarak tanımlamamış, bilakis "imha" (annihilation) olarak tanımlamıştır. Zîra onların bakış açısına göre "soykırım" tanımlaması, Yahudilere has kalmalıdır.
4. "Soykırım" mefhumu ilk kez, İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan Harp Dâiresi'nin Polonya asıllı bir danışmanı tarafından ortaya atılmıştır. Gerek Yeni Muhâfazakârlar, gerekse Yahudiler, bu tanımlamanın başkalarına atfedilmesine karşı çıktıkları gibi, Yahudilere has bir tanımlama olmaktan çıkarılmasını da reddetmektedirler. Diğer katliamları ise "soykırım" olarak değerlendirmek yerine, "insanlığa karşı suçlar", "imhâ olayları" yada benzer bir kapsamda tanımlamaktadırlar.
5. Son olarak bu karar tasarısı, bağlayıcı değildir ve Bush'un onayına muhtaçtır. Ayrıca herhangi bir hukukî yansıması da yoktur. Kezâ Pelosi, karar tasarısının komiteye sunulması sırasında yaptığı açıklamada, tasarının komiteden geçmesi halinde süratle Temsilciler Meclisi gündemine alacağını söylediği halde, komiteden geçirildikten sonra dönüp tasarının Kasım ayında Temsilciler Meclisi gündemine alınacağını açıkladı.

Görünen o ki Pelosi, her şeyden önce seçime yönelik bir maksadı hedeflemektedir: son Kongre seçimleri sırasında kendilerine vaatte bulunduğu Ermenileri râzı etmek ve Cumhuriyetçi Parti'nin kazanma şansının zayıflamasına etki edecek şekilde, aleyhinde krizler çıkararak Irak konusunda sıkıştırdığı Bush Yönetimi ile birlikte Türk Hükümeti'ni de sıkıştırmak.

Bununla birlikte, bu karar tasarısının Türk-Amerikan ilişkilerini krize sokması beklenmemektedir. Zîra bu iki yönetim arasındaki anlaşmazlığa dostluk egemendir. Bu tür "takışmalar" ve "krizler", hiçbir mesele uğrunda bu dostluğu bozamaz!

H. 18 Şevvâl 1428
M. 29 Ekim 2007